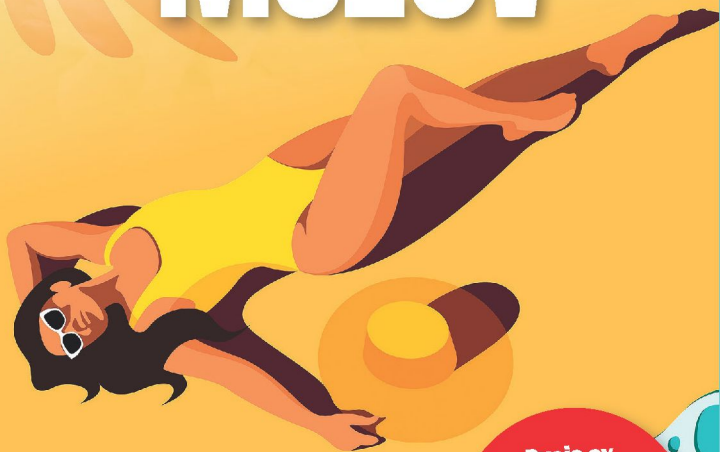

BREZINSKÁ
TATIANA

ŽENA TROCH MUŽOV

Epitovky

Dvaja ex,
jeden pohreb,
dve deti a plná
chladnička
otázok.

Evitovky

T
Batiana
rezinská

ISBN 978-80-8254-133-8

Zena troch **mužov**

Evitovky

TATIANA BREZINSKÁ

ŽENA TROCH MUŽŮV

Venované všetkým ženám, ktoré vedia, že skutočný život je komplikovanejší, dramatickejší a náročnejší ako ten v mojich knihách. Že láska je zložitý proces a nestretne každého. Že chlapi aj ženy sa v skutočnosti správajú aj inak ako v románoch.

No aj tak siahnu po mojich knihách, pretože vedia, že v nich napokon zvíťazí láska a ľudskosť. Vedia, že sa so mnou na chvíľu prenesú nielen na krásne miesta v Európe, ale aj do života, ktorého rozuzlenie je príjemné.

Venované všetkým ženám, ktoré nezabudli snívaj a ktoré vďaka knihám môžu bez výčítiek prežívať pokušenie z iných mužov. :-)

ŽENA TROCH MUŽŮV

1.

Som jedna z vás. Som žena a matka. Možno by táto charakteristika úplne stačila a okamžite by sa s ňou dokázali stotožniť tisíce žien. Som matka dvoch detí. Aj táto štatistika zapadá do tabuliek. Každé moje dieťa má iného otca... Och, tu už vybočujem. To už nie je také tradičné. Som rozvedená.

Hmmm, ako to teraz vychádza? Každý štvrtý pár sa na Slovensku rozvedie. Už to nie je také nezvyčajné ako kedysi. No, ale som aj vdova. Pred pár rokmi štatistiky na základe sčítania obyvateľstva ukázali, že v našej krajine máme vyše 320 000 vdov a len niečo viac ako 60 000 vdovcov. Čísla, ktoré by ukázali, koľko máme na Slovensku ovdovených žien do veku 40 rokov, som nenašla.

Takže ako je to teraz? Som tradične netradičná? Matka šestnástročnej a šesťročnej dcéry. Pár mesiacov pred štyridsiatkou, žijúca v dvojizbovom byte v stredne veľkom meste kdesi na Slovensku. Pracujúca v jednej z pobočiek úspešnej predajne s oblečením a domácimi dekoráciami. Predavačka. Hrdá žena.

Som Lucia.

Som jedna z vás. Veselá, ale aj smutná. Bojovníčka, ale aj púšťajúca slzy večer do vankúša. Už dávno som dospelá, ale občas sa cítim ako dieťa, ktoré by potrebovalo pohladať a povzbudiť.

Taká som a iná už asi nebudem.

2.

Otvorené balkónové dvere na obývačke vpus-tili do prítmnia izby studený vzduch. Hladkú dlhú záclonu jemne nadvihlo a rozvlnilo v rytme neexistujúcej hudby, hoci sa cvrčky pod oknami veľmi snažili. Okrem ich vyhrávania nebolo zvonku počuť vôbec nič. Oceňovala som, že som balkón a okno detskej izby mala otočené smerom k neďalekému

lesíku. Bytovka, v ktorej bývame, bola postavená ako jedna z posledných, v súlade s harmóniou okolitej prírody a architektonickým zámerom mesta vybudovať bytovkový satelit pre moderné rodiny.

V izbe svietila len malá lampa. Ďalšie svetlo mi ponúkala obrazovka monitora na laptope. Rada som sa večer pohrúžila do ticha a prítmnia. Bez hrajúcej televízie, hudby a výrazného osvetlenia.

V ruke som držala pohár super sladkého červeného vína, ktoré mi zostalo doma od poslednej návštevy. Obávala som sa, že ma z neho bude bolieť hlava, ale dúfala som, že sa do postele dostanem skôr, ako by mi niečo také hrozilo.

Vstala som od monitora a pár krokmi som sa presunula do vedľajšej izby, aby som skontrolovala spiace deti.

Izabela pravidelne odľukovala vo svojej posteli, oblečená v čiernej pyžame a okrem paplóna zahalená aj do čiernej deky. Práve prežívala nejaké temné obdobie: čierne šatstvo, doplnky a cez víkendy aj čierne linky na očiach a lak na nechtoch. Ani som si nestihla všimnúť, kedy sa z dievčatá milujúceho celú farebnú paletu stala mladá slečna odetá v čiernom. No tešilo ma, že jej povaha a duša zostávali stále rovnako veselé, hoci vonkajší imidž naznačoval drsnosť. A hoci mala vo svojom mladom živote za sebou viac útrap ako ktorýkoľvek dospelý človek. Keby som ju mala spájať s čiernou farbou, tak by to bolo v období smrti, ktorá nás zastihla nepripravené. Vtedy však tmavé farby odmietala. Až teraz...

Keď už pre ňu nesymbolizovali nič negatívne, bola ochotná ich používať.

Vlastne, často som mala pocit, že sa mi veci menia pred očami akosi prirýchlo. Manžel jeden, manžel dva, deti, práca, sťahovanie, domácnosť.

Spravila som dva kroky k druhej posteli a prikryla Alexandru. Ako každé dieťa dokázala zo seba strhávať paplón, ale málokedy sa dokázala znova prikryť. Koľkokrát som v noci vstávala na jej zúfalé „ma-maaaa, je mi zima“... To už ani nespočítam. Budilo ma to, hromžila som a potom som si uvedomila, ako mi to raz bude chýbať.

Pohladkala som ju po líci. Stále to bolo bábätko. Jemné črty, malý noštek. Zjedla by som ju ako predkrm. Ešte stále som jej dokázala s láskou bozkávať nahé chodidlá. Tie Izabeline dospelácke som už so smiechom odmietala. Ona sa už nesmiala...

V každom prípade, boli to moje deti. Každé od iného otca. Každé so špecifickými povahovými črtami. S mnohými zdedenými od tej druhej časti rodiny. Boli také rozdielne. A napriek tomu sa ako sestry mali nesmierne rady.

Iz síce prežívala nejaký vlastný druh puberty, ale na výrazne mladšiu sestru si vždy našla čas. Dokonca ju niekedy sama iniciatívne niekam vzala. Nakoniec, kým som bola v práci, starala sa o ňu ako druhá mama. Urobila s prváčkou úlohy, dala jej najesť. Nebolo to s ňou vždy ľahké, zažili sme aj ťažké obdobia, ale posledný rok bola mojou pravou rukou, na ktorú sa dalo vždy spoľahnúť. Navyše

ju podozrievam, že v mnohých veciach predčasne dospela vplyvom okolností, ktoré nás ako rodinu postihli a zaskočili nepripravené. Nechcela som pre ňu, pre ne obidve, také detstvo, ale osud si nevyberá.

Privrela som dvere na izbe a doslova na špičkách som odkráčala naspäť do obývačky, ktorá bola zároveň aj mojou spálňou. Vrátila som sa k počítaču a notesu položenému vedľa neho.

Účty. To bola moja večerná zábava. Čo je zaplatené, čo ešte treba zaplatiť. Koľko mi zostane do výplaty. Na Iz som dostávala výživné. Môj ex o striedavú starostlivosť nestál, ale aspoň každý druhý víkend trávil so svojou dcérou. Na Lexi som mala sirotské. Vdovský dôchodok som prestala pobe-
rať po dvoch rokoch od smrti druhého manžela. Aktuálne som v situácii, keď naň nemám nárok.

Nuž, summa summarum, vrátane mojej výplaty máme na prežitie. A čo-to ešte dokážem ušetriť. Len sa modlím, aby sa niečo nestalo aj mne, a potom by sme veľmi, skutočne veľmi padli. Teraz som to zvládala. Mali sme pekné bývanie, nikdy sme neboli hladné, mohli sme si dovoliť aj nejaký ten malý výlet či drobnosť.

Vypla som počítač, vzala do ruky pohár s odporne presladeným a napriek tomu skvelým vínom a postavila som sa k oknu. Vánok mi postrapatil dlhé plavé vlasy. Oprela som sa o zárubňu balkóna a privrela oči.

Chýbal mi. Tak veľmi mi chýbal. V lete to budú tri roky. Čas tú bolesť otupil a už som sa dokázala často smiať. No neprešiel jediný deň, aby som na neho nemyslela. Jeho trička nosím namiesto pyžama a obľúbenú voňavku sem-tam rozprášim po byte. Zo všetkého najviac ma bolí, že sme sa nestihli rozlúčiť, také rýchle to bolo...

ŽENA TROCH MUŽOV

3.

Moje rána sa začínali takmer identicky. Budíček o 5.30. Ranná hygiena, následne pohár vody vypitý na jeden dúšok a potom pár minút venovaných cvikom na chrbticu. Tá ma v poslednom období dosť trápila. Skončilo sa to návštevou ortopéda, elektroliečbou a rehabilitáciou. Musela som výrazne prekopať svoje denné návyky. Znova

začať cvičiť, upraviť stravu a schudnúť, aby som odľahčila kĺby. Pritom som nikdy nemala výraznú nadváhu. No vek a nie príliš veľká láska k športu si už vypýtali svoju daň. Telo začalo upadať.

Lexi prišla na svet akútnou sekciou. Moje brušné svalstvo následne ochablo a všetko namiesto neho ťahal chrbát. Ten sa mi pár rokov po pôrode pekne poďakoval za prejavenu dôveru a nezáujem a začal štrajkovať. Bolel ma hádam pri každom namáhavejšom pohybe. Lepšie to zvládal v neustálej činnosti. No len čo som si sadla, nebodaj ľahla, a stačilo len na pár minút, tak som stuhla, že som mala problém urobiť prvých pár krokov.

V situácii, keď som sa ako vdova ocitla sama na dve deti, s vlastnou vnútornou traumou a vystresovanými a užíalenými deťmi, to nebolo nič príjemné. Keď som sa začala v noci budiť na to, že sa nedokážem otočiť na posteli bez bolesti zo stuhnutého svalstva, nastal čas navštíviť ortopéda. Dostať termín k doktorovi Pravdovi znamenalo opäť niekoľkotýždňové čakanie, ale už som nemienila ustúpiť.

Moje deti mali len mňa. A ja som tu pre ne chcela byť čo najdlhšie.

Takže nastúpil kolotoč už spomínanej elektrolicby, rehabilitácií, dočasného užívania liekov a hlavne cvičenia. Pre mňa to znamenalo prekopať svoj doterajší ranný rituál. Začať deň cvičením bolo ako dostať facku mokrou rukou.

Mala som rada tiché a pomalé rána, presne ako večery. Neznášala som, keď so mnou niekto ho-

voril. To bola moja smrť. Hýbať sa neprichádzalo do úvahy. Rada som si pri počúvaní rôznych podcastov urobila kávu a mejkap. Prezliekla som sa, nachystala deťom jedlo do školy. A potom som ich zobudila a nachystala na odchod z domu.

Teraz to bolo ráno vstať, umyť sa, nachystať podložku na cvičenie. Podľa potreby som potom buď vliezla pod sprchu, alebo som sa aspoň dôkladne umyla. Stíhala som už len jemnú úpravu, prezliecť sa, nachystať jedlo a zobudiť deti. Našťastie, Lexi už vodila do školy Iz. Mala to po ceste do tej svojej, tak ma výrazne odbremenila.

No a podľa mojich služieb sme sa pri vyzdvihovaní Lexi zo školy striedali.

Jej starí rodičia žili v inom meste, takže od nich som pravidelnú pomoc očakávať nemohla. Obaja boli navyše ešte v produktívnom veku. Do dôchodku im chýbali dva alebo tri roky. Preto som nemohla s ich pomocou rátať kedykoľvek. Aj keď sa veľmi snažili a neustále mi dávali najavo, že som stále súčasť rodiny.

Aj tak som bola vďačná, že keď Izabela trávila víkend u svojho otca, svokrovci si k sebe brali Lexi, aby som mala aj nejaký čas pre seba. Vedeli, že ho potrebujem na to, aby som znova dokázala dva týždne fungovať na plný plyn. Obdivovala som ženy, ktoré túto výsadu nemali a museli ako samoživiteľky preplávať životom nielen samy, ale aj s finančnými problémami spôsobenými darcami spermií, ktorí prestali byť otcami vo chvíli, keď sa

s matkami svojich detí prestali deliť o spoločnú domácnosť.

A ten víkend mal nastať už dnes popoludní. Ex si vyzdvihne Iz po škole a svokrovci Lexi priamo z družiny. U nich doma mala množstvo oblečenia a hračiek. Nič nebolo treba prenášať a zatažovať sa tým. Navyše, po strate syna boli na ňu veľmi naviazaní. Zdravo naviazaní.

Ja som tak mala dva dni pre seba. Po návrate z práce som mala v pláne dať prať, urobiť rýchly poriadok vo veciach, niečo uvariť na víkend, aby som sa tým nemusela zatažovať neskôr, a hlavne oddychovať. V piatok som bola ešte žena v domácnosti, v sobotu kráľovná.

Na toto popoludnie som už mala dohodnuté rande s mojimi BFF. Tento výraz ma naučila Iz. Páčil sa mi. Takže moje best friends forever, menovite Alena, Mirka a Soňa. Bez nich by som to nebola ja. Tak ako ony stáli pri mne, tak to platilo aj v opačnom garde.

Pravidelné ranné cvičenie na chrbát a 3- až 4-krát do týždňa popoludní na celé telo prinieslo svoje výsledky. Schudla som desať kíľ, spevnila celý skelet a cítila som sa výborne nielen fyzicky, ale hlavne mentálne. Moja psychika sa vďaka cvičeniu, prechádzkam a mojím ženám dostala na takú vysokú úroveň, akú som nemala ani pred prvým manželstvom.

Popravde, môjmu druhému manželovi som sa občas čudovala, čo videl v tej troske, ktorú spoznal po rozvode s prvým manželom. Ja by som sa určite

nechcela. Pribratá z neustáleho zajedania stresu, uplakaná. Sebavedomie také nízke, že nastavenú latku by hravo podliezla myš.

Smrť druhého manžela ma neskutočne zasiahla a položila vo všetkých ohľadoch. Vtedy mi veľmi pomohli terapie. Tak u psychiatra, ako aj u psychológa, ktorý ho po čase nahradil a kam som aj teraz raz za čas zamierila. Zostať sama na deti bolo vyčerpávajúce. Sestra žila dlhodobo v zahraničí, otec bol po infarkte a s mamou som mala vlažný vzťah.

Môj život bol a je ako z románu – komédie a tragédie zároveň. A hoci bol často popretkávaný slzami, a nebolo ich málo, stál za to.

ŽENA TROCH MUŽOV

4.

Kávu som si urobila hneď po príchode do práce. Aj tak som stále zívala na plné ústa. Dnes som mala ťažký rozbeh do dňa. Vytiahla som si zo svojej väčšej kabelky jogurt, ktorý som nestihla zjesť doma. Káva a jogurt. Táto kombinácia nebola najšťastnejšia a ja som len dúfala, že si s ňou moja brušná mikróflóra poradí čo najlepšie.

„Ahoj, Lucy,“ ozvalo sa od dverí, ktoré sa takmer nerušene otvorili dokorán. Spolu s kolegyňou vošla do nášho kumbálika aj príjemná svieža vôňa. Vo všeobecnosti som nebola milovníčka parfumov. Jeden mi spokojne vydržal aj päť rokov, ale vedela som oceniť, keď niekto dokázal s citom použiť taký, ktorý mu doslova sadol a zvýraznil jeho osobné čaro.

„Ahoj, Jani,“ odpovedala som a rýchlo som odtrhla viečko z téglíka. Kým sa kumbálikom šírila vôňa mojej kávy, úspešne som sa pustila do jahodovo-smotanového jogurtu. Ešte som zalovila v kabelke a vytiahla obyčajný biely tukový rožok, správne mäkký. Lyžičkou som zalovila v jogurte, vložila si ju do úst a takmer súbežne som si odhryzla z rožka. Toto bola mega kombinácia. Samotný jogurt by mi už asi ani nechutil.

„Vidím, že si si dala na raňajkách opäť záležať,“ zasmiala sa. Spokojne som pokrčila plecami a plynule pokračovala v prekladaní jogurtu rožkom. „Je tam ešte voda?“ ukázala prstom na kávovar. Súhlasne som prikývla, plné ústa mi bránili vysloviť čo i len slovo.

Jana si spravila svoju kávu a sadla si oproti mne na stoličku. „Zle som spala,“ oznámila mi to, čo bolo na nej vidieť na prvý pohľad. Nemala žiadne výrazné kruhy pod očami, ale celkovo pôsobila unavene až mdlo. Pritom to bola taká nádherná žena! Mala výrazné líčne kosti a plné pery. Spod dlhých mihalníc jej vykúkali mandľové oči. V ranej mladosti musela

byť neuveriteľne pekná. Vysoká dávka šarmu v nej zostala aj teraz, no rodinné problémy z nej spravili smutnú ženu.

„Matej?“ opýtala som sa bez ďalších slov. Ustrkla si z horúceho nápoja a súhlasne prikývla. Matej bol jej manžel. Fešák s príjemným zmyslom pre humor. No kvalitný alkoholik.

Nesúdila som a nedávala nevyžiadané rady. Nakoniec, mne samej trvalo dva roky, kým som sa odhodlala k rozvodu s prvým manželom. A to rozhodne nebol alkoholik. Hoci iné nepríjemné vlastnosti vrátane narcizmu mal podchytené celkom slušne.

„Chceš sa o tom rozprávať?“ načrtla som opatrne. Pozorovala som pri tom výraz jej tváre. No zostala bez výrazných emócií. Takéto obeť prinášajú ženy, ktoré žijú s tyranmi. A bolo jedno, akým spôsobom sa tyrania prejavovala.

Záporne pokrútila hlavou, pričom si letmým pohľadom na hodinky skontrolovala čas, ktorý nám ešte zostával, kým sa pustíme do práce. Napokon sa predsa len pustila do rozprávania. „Ani nie. Stále to isté. V podstate skoro zaspal. Ale veď vieš, ako to je, ja som už potom len bdela a čakala, či sa to celé nezvrtnie. Niekedy je agresívny len slovne, inokedy aj fyzicky. Je jedno, že ma nebije, ale ničiť veci okolo seba tiež nie je príjemné. Ach, čo ja mám z krásnej misky, keď je prázdna?“ zastonala. Tónom svojho hlasu a následným gestom dala najavo, že ďalej si ním už nemieni kaziť deň.

Skúmavým pohľadom sa však zamerala na moju tvár. Uhla som pohľadom a inštinktívne som sa odtiahla.

„Čo?“ vyhrýkla som napokon.

„Ja síce žijem s notorikom, ale ty chodíš len s jedným namaľovaným okom.“

Vyskočila som a rýchlo som zamierila k zrkadlu. Jana mala pravdu, tiene a maskaru som si dala len na to pravé. Ráno ma vyrušila Lexi, a potom som zabudla, že mám upravenú len polovicu tváre.

Dojedla som svoj jogurt, dopila kávu a prezliekla sa do pracovného.

„No poď, moja,“ oslovila som svoj odraz v zrkadle, keď som si z kabelky vytiahla rezervné šminky. „Dokreslíme sa.“

Nový deň sa mohol začať.

5.

Mala som rada svoju prácu. Rada som ukladala tovar na vešiaky a do regálov. Pohrávala som sa s farebnosťou materiálov aj doplnkov. Ne prekážalo mi ani naprávať porozhadzované a zle uložené veci od zákazníkov. Do istej miery som všetky tieto automatické pohyby považovala za druh

terapie. Nebolo potrebné nijako zvlášť premýšľať. Išlo len o jednoduchú manuálnu prácu, ktorá na mňa pôsobila záhadne upokojujúco.

Rovnako rada som ukladala tovar do poličiek s domácimi potrebami, doplnkami a pomôckami. Vždy som mala vnútorný pocit, že čistá a usporiadaná predajňa znamená prvé oslovenie potenciálneho zákazníka. Rada som ľuďom poradila a pomohla. A bolo mi jedno, či pracujem na svojom, u súkromníka alebo v medzinárodnej firme.

Občas však aj mňa dokázali zmordovať tie dlhé šichty, keď prichádzalo obdobie sviatkov, významných udalostí a najmä zliav. Predajňa sa zaplnila ľuďmi už od skorého rána, pričom poslední zákazníci mali záverečnú doslova spoločne s nami. Vtedy môj chrbát posielal jasné signály, že sa už chce dostať do horizontálnej polohy.

„Dnešok sa mi strašne vlečie,“ postážovala sa mi Jana, keď prechádzala okolo mňa smerom ku skladu.

„Ťahá ťa niečo domov?“ Moja otázka smerovala hlavne k udalostiam poslednej noci.

„Matej ide s kamošmi na víkendovú rybačku. Už dnes popoludní. Takže dve noci a takmer tri dni ho neuvidím.“

Nesnažila sa ani zakryť nefalšovanú radosť, ktorú mala z pocitu, že bude bez neho. Život s alkoholikom bol stresujúci. No hoci bol často aj neznesiteľný, odpútať sa a odísť nebolo jednoduché.

„Máš aj nejaké plány?“

„Spat', oddychovať, čítať knihu. Nechcem robiť nič a pre nikoho. Sama pre seba. On je nota a ja mám rada samu seba. Každý z nás má svoje priority.“

„Milujem tvoj sarkazmus,“ súhlasne som prikývla. Mala som pre ňu porozumenie. Ani mne by sa nechcelo po takom vypätí niečo podnikat'. Často je to zababušenie sa pod deku, čítajúc knihu, lepší únik ako čokoľvek iné. Janine deti boli už dospelé. Obidvaja synovia študovali na vysokej škole. Starší v treťom ročníku, mladší v prvom. Domov chodievali na sviatky a víkendy. Šikovní chalani, obaja na strane matky. Do ich kuchyne som nevidela. Takže som nemala šajnu, či skúšali s otcom a jeho láskou k destilátu niečo spraviť alebo boli pasívni.

No na druhej strane, moje kamarátky boli pre mňa ešte dôležitejšie. Boli to piliere, na ktoré som sa vždy mohla spoľahnúť.

Dnešok patrila mne a mojej samote. No zajtrajšok im. Už sa nám nedarilo stretávať sa tak ako kedysi, ale aspoň dvakrát do mesiaca sme sa museli vidieť aj naživo. Poznali sme sa dokonale. Všetky naše radosti, starosti, obavy aj úspechy sme konzultovali aj riešili spoločne.

„Ty si tiež sama?“ oplatila mi Jana otázku.

„Áno!“ zdvihla som nadšene ruky nad hlavu. „Víkend bez detí. Bože, ďakujem ti za tieto dary,“ zdvihla som oči k nebesiam. Alebo skôr k odhalenej vzduchotechnike v miestnosti. „Viem, že im bude dobre, že bude o ne postarané. A to je všetko, čo potrebujem vedieť.“

Na tvári sa mi okamžite objavil široký úsmev.

„Ty si koza,“ zasmiala sa Jana.

„Jednoznačne,“ vydala som zvuk, ktorý toto zviera pripomínal. Našťastie, v našom okolí sa nenachádzal žiadny zákazník.

Svet pričasto zabúdala, že ženy – matky sú tiež len ľudia. Že potrebujú čas pre seba. Buď na koníčky, alebo len na oddych. Ženy samoživiteľky dupľovania. To, čo sa v rodinách zdieľalo medzi dvoch, museli ony zvládnuť samy. A zatážovať deti problémami dospelých sa mi nezdalo ani trochu fér. Moje deti musia prežívať normálne detstvo. O to viac, že v ich životoch bolo dosť tráum.

6.

Držala som v ruke mobil a dohadovala stretnutie s kamoškami. Včera po práci som stihla všetko, čo som si predtým naplánovala. Vyprať, povysávať, navariť na víkend a večer relaxovať pri počúvaní kanálu o viktoriánskych zločinoch Pod lampou. Zbožňovala som ho od prvej minúty.